

Mona Awad

Antilányregény

Felnőtté válás és kilodrámá
13 felvonásban

FORDÍTOTTA DIÓSZEGI DOROTTYA

Mona Awad

Antilányregény

Felnőtté válás és kilodrÁma
13 felvonÁsban

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Mona Awad: *13 Ways of Looking at a Fat Girl*

Copyright © 2016 by Mona Awad

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with
Penguin Books, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Diószegi Dorottya, 2016
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 643 7

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Szerkesztette: Máramarosi Lili
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Ahogy anyám képzelem a szexit

Ma este egy pántos, türkizkék gézből készült rövid topba öltöztetett fel, amit délután vett nekem a Rackben. Szerzett hozzá egy feszes csípőnadrágot és egy magas sarkú rózsaszín szandált a Paylessben, ami kinézetre egy tanga szandálverziója.

– Nem tudom, jó-e ez – mondom anyámnak, miközben a bal vállamról lógó kék gézcsápokat nézem. A rakparton ülünk egy étteremben, mert anyám azt hiszi, a hal a fogyáсом titka. Ez egy felkapott hely a turisták között ebben a nyugati parti városban, ahova nemrég költözött. Az asztalunk az ablak mellett van, hogy figyelhesse a barátai érkezését. Csupasz hasam széles csíkjá olyan, mint egy seb, amit senki se lát el, a lábaim pedig mintha valami rossz pornóban szerepelnének az asztal alatt. A vállam és a csípőm még mindig bizsereg ott, ahol a kenőkéssel levágta az ár-cédulákat. Anya, ezek a ruhák nevetségesek. Ezt kellett volna mondanom. Csak lejáratnak mind-

kettőnk. Egyedül is fel tudok öltözni rendesen. Huszonhat éves nő vagyok. Ehelyett ezt mondom:

– Nem gondolod, hogy egy kicsit túl sok?

Az anyám szemben ül velem egy hatalmas háló alatt, amiben műanyag rákfélék lógnak, és figyel, hogy nem eszem az előételnek szánt kenyérből és a rákkrémből. Összekulcsolom a kezem az üres kistányér fölött. Végigmér a csápoktól a csupasz hasig.

– Hogy érted azt, hogy „túl sok”? Milyen értelemben *túl sok*? Bízz bennem!

Szórakozottan végigtapogatja a kenyereskosár tartalmát.

– A cipő.

Megrázza a fejét.

– Hülyeség. Mutasd még egyszer!

Kidugom az egyik lábam az asztal mellé, és rázogatom egy kicsit.

– Lehidalnak, ha meglátnak, Elizabeth, lehidálnak.

– Fáj a lábam.

– Bírd ki a kedvemért.

Nézem, ahogy vastagon megken egy kenyérszeletet rákkrémmel. Foltos, vörös arcát, természetellenesen csillogó szemét. A nyelvemen van, hogy megkérdezzem, megmérte-e ma a vércukorszintjét. De inkább kinézek az ablakon, és a halárusokat figyelem, akik a nézők szórakoztatására dobálják a halakat. Egy vietnami nő finom moz-

dulatokkal virágokat rendezget. Kiöntök egy kis sót az asztalra, és a villám ágaival gereblyézetni kezdem a kupacot. Újabban így próbálok nem enni evés közben.

– Szóval, ma este kivel találkozom?

– Csak pár emberrel az irodából – mondja anyám, és lesöpri a morzsákat a ruhájáról. Azért költözött ide, hogy egy cégnél helyezkedjen el. Ez a munka sokkal jobban fizet, mint azok a középvezetői állások, amiket élete nagy részében betöltött.

– Dawn, Pam, Denise. Talán még jönnek páran.

– Rendben – felelem. Abbahagyom a sójátékot, a számba veszek egy cigarettát, és kutatni kezdek a táskámban öngyújtó után. Anyám odanyújt egy gyertyát.

– De azért ne ülj így – mondja.

– Hogy ne üljek?

– Így összegörnyedve.

Megmutatja, szerinte hogy ülök. Hatalmas vállát előreejti és felpúpozza a hátát, amitől az ékszerrei hangosan csilingelnek. Ma a vörös szett van rajta: gyűrűk, nyaklánc és karkötő. Minden, kivéve az óriási klipszket, amiket az előbb a vécében tukmált rám, mondván, hogy még mindig hiányzik rólam valami.

Nézem tüskés haját és két pufi karját, amiket csipkébe bugyolált. A lázongás szavai készülnek feltörni a torkomból. Lenyelem őket. Kihúzómagam.

– Ő a lányom – jelenti be, amikor megérkeznek. Felém mutat, mintha én lennék a Szerencsekerék egyik betűje, amit épp most forgattak ki. – Látogatóban van itt. Útban a barátjához – pardon, a vőlegényéhez. Emlékeztek rá, ugye?

– Nagyon csinos – jelenti ki az egyik barátja. Öten vannak, nem hárman. A mosolyuk halovány, mint az áldozati ostya. Olyan pillantásokkal méregetnek, hogy legszívesebben lekapnám anyámról a stólát, és betekerném vele meztelen vállamat, de legalábbis a karomat és kilátszó hasamat. Azt hiszem, sosem bocsátana meg ezért, úgyhogy inkább mosolygok.

– Ugye? – csicsergi boldog elégedettséggel, és már akkor hallom a szavakat, amikor még ki se mondta őket. – Mutasd meg nekik!

– De állj fel! Állj fel! – sürget a kezével olyan mozdulatokat téve, mintha valakit a halottaiból akarna feltámasztani. Üveggyöngy karkötői csilingelve ütődnek össze a csuklóján. – Fordulj meg, hogy hátulról is lássanak!

Karomat széttárva forgok körbe, egy kicsit el is szédülök. A türkizkék csápok vad táncba kezdenek körülöttem. Addig forgok, amíg meg nem hallom a varázsszót: gyönyörű. A Dawn nevű nő mondja ki, és úgy hangzik, mintha böfögött volna.

– Ugye? – ragyog anyám.

Az „ugye” az én végszavam. Visszazuhanok a székre, a csápok még rakoncátlanokodnak egy

kicsit, aztán megnyugszanak. A nők és én zavart mosolyokat váltunk egymással. Nagyot kortyolok a diétás kólából, miközben a szemem sarkából figyelem anyámat, aki büszke arccal ül, és minden vonása tökéletes boldogságról árulkodik.

– Mutasd meg a bicepszedet is! – mondja.

– Anya! Ne! – mondom, mintha az ilyesmi anyyira lealacsonyítana, de az a helyzet, hogy ez volt az első dolgom, amint leszálltam a gépről.

Nézd!

Látom! Látom!

– Folyton edz! – folytatja anyám. – Ideiglenesen itt is ki kellett váltanom a tagságít a legközelebbi edzőterembe, csak így egyezett bele, hogy meglátogat!

– Anya! Ez nem ig...

– És gyalogol is. Naponta kétszer, háromszor. A tó körül – mondja, középső és mutatóujjával a levegőben mutatva, hogyan sétálok. – És gyors. Egy párszor elmentem vele, de nem tudtam tartani vele a lépést.

– Dehogynem – mondom, habár eszembe jut, hogy meredten előre nézve mindig lehangyom, próbáltam kizárni a lihegését, egészen addig, amíg lelkiismeret-furdalásom nem lett, és bevártam. Pár méterre állt tőlem, széles háta hullámzott az erőlködéstől. Úgy tett, mint aki a kagylókat nézegeti a tóparton.

– A lábai is erősek – folytatja az asztal alatt rej-

tőző tangás lábak felé bökve. – Ezekkel én nem vehetem fel a versenyt.

Úgy teszek, mintha néznék valamit odakint, de már annyira sötét van, hogy csak saját görnyedt, csápos tükörképemet látom, anyám széles gesztusait és az ismerősei elismerő bólogatását. Kimentem magam és kimegyek a mosdóba, bár tudom, hogy mindnyájan tetőtől talpig végigmérnek, miközben távozom.

– Szuper voltál, egyszerűen szuper! – mondja anyám, amikor hazafelé sétálunk a piacon át, egymásba karolva. Úgy vezet végig az árusok között, mintha a templomban mennénk az oltár felé az esküvőmön. Élvezi, hogy immunis vagyok. Hogy mindenre csak fintorgok és nemet mondok, kivéve egy kis halra és egy almára, miközben ő marékkal nyúl a kóstolásra kitett ételbe, bármi is legyen az. Elmegyünk a halárushoz is, ahol megveszem a szokásos tíz deka akármilyen halamat. Anyám kissé arrébb állva vár, és érzem a profilomon, hogy éget a tekintete.

– Amikor kimentél a mosdóba, egyfolytában rólad beszéltek. Hogy milyen gyönyörű vagy. Egymás szavába vágtek.

– Kedves tőlük.

– Ez nem *csak* kedvesség – mondja anyám, és a virágárusok felé vezet, ahol vesz nekem egy csokor liliumot. A lányomnak lesz, mondja a vi-

rágokkal teli fémvázák mögött álló nőnek. Elmosolyodom. Nekem lesz, igen, én vagyok a lánya. Nézzük, ahogy összeállítja a csokrot, miközben anyám úgy dörzsölgeti meztelen vállamat, mintha Aladdin csodalámpája lenne.

– Akkor holnap este? Eljössz a munkahelyemre, aztán elmegyünk abba a kagylós étterembe.

Felém fordul, hogy lássa, mit szólok a dologhoz, de én kitaróan bámulok előre. A kocsiiban ülünk, az autópályán száguldunk. A szél a szemembe fújja a hajam, könnyezem. Megpróbálok rágyújtani egy cigarettára, de folyton a töredezett hajvégeimet gyújtom fel.

– Óvatosan – mondja anyám. Egy kabriót bérelt, direkt az én tiszteletemre. – Azt akartam, hogy a szél fújja a hajamat – mondta, és beletúrt rövid tüskés frizurájába, ami még egy jégesőt is kibírna.

– Miért nem találkozhatunk az étteremben? – kérdezem.

Anyám lehunyja a szemét, mintha már nagyon fárasztanám.

– Csak gyere oda, oké? Kényeztess egy kicsit. Meg tudnád ezt tenni értem?

Egy testhez simuló, epres torokszirup színű ruha. Valószínűleg akkor tette ki az ágyára, amikor reggel elment dolgozni. A küszöbön állok, onnan bámulom a ruhát abban a francia bugyiban, amit

a minap vett nekem. Az ujjaim között lassan elhamvad a cigaretta, a másik kezemben a reggeli almámat tartom. Egész délután próbálom rávenni Mick Jaggert, anyám elhízott abesszin macskáját arra, hogy gyalogoljon át a ruhán, de nem hajlandó. Még amikor felveszem és a ruha tetejére teszem, akkor se.

Pár napja fogta az olcsó, eldobható fényképezőgépét, és lefényképezett ebben a ruhában. Van néhány kép, amelyen a konyhában támaszkodom a sütőnek, körülöttem mindenféle konyhai kütyü. Készült pár a balkonon, ahol a kipusztulás szélén álló lila virágok között állok, hátam mögött ragyog a tó. Mindegyiken úgy nézek ki, mint egy önelégült, de bizonytalan megoldás valami gyomorproblémára.

Észreveszem, hogy egy pár leértékelt, szivárvános hányásszínű szandált is odakészített az ágya mellé.

– Jézusom! – mondja anyám rosszallóan csóválva a fejét, amikor délután a hányásszínű magassarkúban tipegek felé. A nyitott kis kockairodájában egy öngyújtóval égeti le az árcédula kötőjét, mivel erről az apró részletről elfelejtkeztem otthon (mindig elfelejtkezem ezekről az apró részletekről, *vajon miért*, olvasom ki a tekintetéből). Rávesz, hogy az utolsó pillanatban cseréljem le a rúzsomat.

– Így jobb – mondja. – Csak egy kicsit elmasztoltad. Még egy kicsit? *Ó, igen!*

Miközben megint megmutatom a hátam, a csípőm nekiütődik az asztalnak, a kagylók megremegnek a tálakban. A tegnapi csapattal ellentétben a maiak férfiak. Fordulat közben majdnem elvesztem az egyensúlyomat, de az egyikük határozott kezekkel elkap.

– Húha! – mondja nevetve. – Vigyázzon, Elizabeth! Ugye, Elizabethnek hívják? Az édesanyja már sokat mesélt magáról.

Visszahuppanok a székre, előveszek egy cigarettát és kábán rámosolygok a főnökeiből álló félkörre.

– Tényleg?

A pasas tölt még egy kis bort nekem, miközben végigméri a testhez simuló ruhát. Anyám megveregeti a térdemet az asztal alatt.

– Mostanában táncolni jár – mondja a főnökeinek. Manapság annyi főnöke van, mesélte korábban, el se hinném. Meg se tudja különböztetni őket egymástól, állította, miközben átmasírozta egy parfümfelhőn a mosdóban. – Hastáncol legfőképp. Hastánc, ugye, Elizabeth?

Rám néz, a tekintete felér egy sípcsonton rugással.

– Hastánc – egyezem bele engedelmesen, a cigarettát még mindig csak tartogatom az ujjaim közt. Az egyik főnöke tölt nekem egy újabb italt, bár már az első kettő is a fejembe szállt.

– Milyen egzotikus – mondja az egyetlen nő

közöttük, de a hangja egy kicsit keserű. – Egyszer talán taníthatna nekünk egy-két mozdulatot.

– Talán igen.

– Ó, mutasd meg nekik! – mondja anyám. – Tegnap este nekem megmutatta.

Tesz egy idétlen mozdulatot a karjával, amitől a csipkeujjak felcsúsznak. Megigazítja őket, aztán beleszagol a kinyitott kagylókba.

– Ugye? – kérdezi.

– Aha.

Nem tudom, mi szállt meg, hogy előző este táncoltam anyámnak, miközben ő a virágmintás kanapéján üldögélt karfára szorított tenyerével, ölében a doromboló Mick Jaggerrel.

– Én szeretném látni – mondja az egyik főnök.

– Van itt hely bőven – ajánlja a másik, és az asztal köré mutat.

– Egy kicsit félénk – közli anyám, és erőteljesen megsimogatja, majd megveregeti a hátam.

Az a főnök, aki látni szeretné, rám villant egy vakuszerű mosolyt.

– Pedig nem kellene – mondja.

Egy kis idő múlva megfélekedeznek rólam, hála istennek. A szőrös kezek összefonódnak a fényes fekete, kibelezett kagylóhalmok fölött. Részeg beszélgetést folytatnak az üzletről. Már nem töltögetik a poharamat. Kinézek az ablakon a vízre, de csak a saját tükörképemet látom. Ki vagy te és mit csináltál

a lányommal?, kérdezte anyám korábban a piacon, amikor megvettem a szokásos halamat. A csomag még mindig itt van a táskámban egy későbbre szánt almával együtt. Tényleg, ki is vagyok én?

Az ablaküvegen látom, hogy anyám már nem vesz részt a beszélgetésben. Időnként bólogat és aházik, de a szeme sarkából figyel, hogy gyújtok meg egy gyufát egy kézzel.

– Én is kérek egyet – szól oda, és a cigisdobozomra pillant.

Ránézek. Frissen vágott túskefrizurája Liz Taylor és egy tengeri sün kereszteződése. Minden egyes tüskét bekent zselével. Hófehér a bőre, amit mindig is irigyeltem. A szája telt, és olyan színű, mint az érett szilva. A szeme körül furcsa, aranyszínű pöttyök, a bal szeme kicsit kancsal. Vékony orra egy kissé hajlott, mert gyerekkorában eltört baseballozás közben. Nem vett fel sisakot. Anyám valahogy sosem foglalkozik az arcával. Ha valaki szépnek nevezi, megrázza a fejét, összecsapja a kezét, elhúzza a száját, mintha azt mondaná, na és, leszárom, beszéljünk másról.

Megkínálom cigivel, bár tudom, hogy nem kéne dohányoznia. A szíve, a tüdejében a víz, és még ki tudja, mit nem mond el. Ahogy az erkély korlátját szorította előző este, úgy lélegzett, mint aki fuldoklik.

A kanapén fekve kérdeztem, jól van-e. Jól, jól. Biztos? Persze.

– Nem baj, ha elveszek egyet? – kérdezi most, és kihúz egy szálat a dobozból.

Igazából nincs elég nekem se. Pár darab lötyög a dobozban. És ami még idegesítőbb, hogy le se tüdőzi. Csak koca. De azért azt mondom, persze, hogy nem.

– Kösz – mondja, és úgy pöfékel, mintha szivart szívna. Folytatja a bólogatást, majd Rich, a vezető beszerző megkérdezi, vitorlázunk-e már valaha.

– Soha – hazudja anyám. A szeme sarkából még mindig engem figyel.

– Még soha? – csodálkozik Rich. Ó, hát ezen segíteni kell! Így lehet legjobban megnézni a várost, és neki van egy vitorlása. Ha érdekelne minket.

Érdekel minket.

Hazafelé menet lekanyarodik az autópályáról, és az egyik Wendy'sben vesz magának egy nagy fagyit.

– Kérsz valamit?

– Egy diétás kólát, és nagyon sok jeget.

– NAGYON SOK JEGET TEGYEN BELE! – üvölti a mikrofonba. Aztán odafordul hozzám. – Tetszettél Richnek, ugye, tudod? Márpedig neki nehéz a kedvében járni, nekem elhiheted. Egy éve a főnököm, de még mindig nem tudom, mi a véleménye rólam.

– Biztos csak udvarias volt – mondom.

– Az ember nem ok nélkül mond dolgokat. Be-

szélhatsz vég nélkül, de nem olyasmiket, amiket ők mondtak. És nem úgy, ahogy ők mondták – jegyzi meg.

Leparkol a gyorsétterem mellett, befalja a fagyit, és látszik rajta a büntudat. Az anyósülés imbolyog alattam, túl sok bort ittam. Úgy kapaszkodom a diétás kólámba, mintha mentőöv lenne. Nem említem a cukorbetegséget. Nem kérdezek a vércukorszintről. Csak hagyom őt enni.

Anyám belesóhajt a poharába, aztán megrázza előttem.

– Ez mehet, nem? Csak tej és jég van benne.

– Igen – mondom, és bámulok magam elé.

Amikor kihajt a parkolóból, feltűnik, hogy nagyon lassan vezet, és hunyorog.

– Miért vezetsz ilyen lassan?

Egy kis ideig nem válaszol, aztán azt mondja:

– Nem érzem a lábamat. Most éppen.

– Még mindig előfordul ilyesmi? – fordulok felé hirtelen, de az arca nem árul el semmit. – Anya! Még mindig előfordul? Elmész az orvoshoz?

Megrázza a fejét.

– Majd elmúlik. Holnap azért el tudok menni táncolni.

– Táncolni? Szerintem tartsunk egy lazább napot.

– Ez az utolsó estéd, mielőtt Tom megérkezik. Majd pénteken pihenünk. Csak mi ketten. Na, mit szólsz hozzá?